



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

innogy Energo, s.r.o., IČ: 25115171
se sídlem Limuzská 3135/12, Praha 10
zastoupený společností Rödl & Partner Tax, k.s.
se sídlem Platněřská 191/2, Praha 1

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2014, č. j. 1609/14/5000-14401-701836 a ze dne 27. 1. 2014 č.j. 1610/14/5000-14401-701836

takto:

- I. Žaloby se z a m í t a j í .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I.
Základ sporu**

1. Žalobce se žalobami podanými dne 26. 3. 2014 k Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014, č. j. 1609/14/5000-14401-701836, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 8. 2013, č. j. 4251104/13/2001-24402-106476, kterým správce daně doměřil žalobci darovací daň ve výši 0 Kč za bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v roce 2011.
3. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014, č.j. 1610/14/5000-14401-701836 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr správce daně ze dne 7. 8. 2013, č.j. 4252010/13/2001-24402-106476, kterým správce daně doměřil žalobci darovací daň ve výši 0 Kč za bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v roce 2012.
4. Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 4. 2014, č.j. 5 Af 14/2014-20 spojil podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), ke společnému projednání a rozhodnutí věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Af 14/2014 a sp. zn. 5 Af 15/2014 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 5 Af 14/2014.

II.

Obsah žalob a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v totožných žalobách namítal, že vnitrostátní předpis aplikovaný správními orgány v dané věci je v rozporu s právem Evropské unie (dále jen „EU“) i ústavním pořádkem České republiky, tudíž zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek daní darovací měl za nezákonné. Tvrdil, že byl zkrácen a omezen na svém vlastnickém právu tím, že správní orgány od něj vybraly darovací daň, ačkoli tak učinit neměly.
6. Konkrétně spatřoval rozpor zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek s čl. 10 věta druhá Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES, kterou se mění směrnice 2003/87/ES s cílem zlepšit a rozšířit systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství (dále jen „směrnice 2003/87/ES“), ze kterého plyne povinnost státu přidělit povolenky bez nároku na protiplnění přinejmenším v rozsahu 90 %. Přičemž správními orgány aplikované ustanovení § 6 odst. 8 ve spojení s § 7a a § 14a zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o trojdani“) podrobilo bezúplatné nabytí povolenek darovací dani ve výši 32 %. Zdaněním bezúplatného nabytí emisních povolenek darovací daní tak byla popřena zásada bezplatnosti přijetí emisních povolenek dle čl. 10 směrnice 2003/87/ES, neboť stát si za poskytnutí plnění následně vybral úplatu formou daně.
7. Zdůraznil, že novela zákona o trojdani provedená zákonem č. 402/2010 Sb. (dále jen „novela“) nenaplnuje podmínky přípustnosti přísnějšího opatření dle čl. 193 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“). Zpoplatnění emisních povolenek nad rámec čl. 10 směrnice 2003/87/ES považoval za přísnější opatření a poukázal na nutnost posoudit, zda je takové opatření slučitelné se SFEU, zejména se zákazem diskriminace a zásadou proporcionality. Upozornil také na své hospodářské zatížení uvalením darovací daně.
8. Dále namítal, že darovací daň z bezúplatného nabytí emisních povolenek je v rozporu s Ústavním pořádkem České republiky. Vysvětlil, že základ daně u emisních povolenek nebyl dle § 7a odst. 1 zákona o trojdani stanoven Ministerstvem životního prostředí, ale Ministerstvem financí. Tím byl porušen čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod

(dále jen „Listina“). Základ daně totiž nebyl stanoven zákonem, nýbrž ponechán na libovůli moci výkonné, když byl stanoven bez jakýchkoli zákonných mantinelů a netransparentně. Zákon o trojdani zároveň stanoví rozhodný okamžik pro základ daně na den 28. 2. příslušného roku, Ministerstvo financí však překročilo zákonnou úpravu, když stanovilo tržní hodnotu emisní povolenky jako průměr za určité období a nadto zvolilo relevantní trh pro výpočet tržní hodnoty se sídlem ve Francii. Na nesprávnost postupu Ministerstva financí nemůže mít vliv ani to, že podrobně popsalo způsob odvození průměrné tržní ceny emisní povolenky a snažilo se překlenout zákonodárcem vadně určený rozhodný okamžik. Žalobce zároveň poukázal na skutečnost, že ke dni 28. 2. 2011 a 28. 2. 2012 nebyl na území České republiky proveden žádný obchod s emisními povolenkami, a proto je dle zákona o trojdani základ daně 0,- Kč. Ministerstvo životního prostředí nemá kompetenci zjišťovat a stanovovat průměrnou tržní cenu emisní povolenky.

9. V rozporu se zásadou publikace právních předpisů shledal zveřejňování průměrné tržní ceny emisní povolenky toliko na internetových stránkách.
10. Nesrovnalost spatřoval i ve způsobu stanovení počtu emisních povolenek tvořící předmět daně darovací, jelikož správní orgány vycházely ze zastaralé metodiky Energetického regulačního úřadu.
11. Za nepřipadný považoval odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jelikož se týká odvodů za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření a žalobce provozovatelem fotovoltaiické elektrárny není.
12. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 21. 5. 2014 nesouhlasil s podanými žalobami. Konstatoval, že doměření daně darovací ve výši 0,- Kč bylo provedeno v souladu s § 6 odst. 8 zákona o trojdani. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 je dané ustanovení v souladu s ústavním pořádkem. Odmítl, že by zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek odporovalo směrnici 2003/87/ES, obcházelo ji anebo popíralo bezúplatné nabytí emisních povolenek garantované právním řádem.
14. Zdůraznil, že členské státy nejsou omezeny při stanovení a úpravě majetkových daní, a proto i úprava české darovací daně spadá to pravomoci České republiky a je součástí její suverenity. Darovací daň není harmonizována, je povinnou platbou směřující do rozpočtu státu, je neúčelová a neekvivalentní, a proto nemůže představovat skrytou platbu za emisní povolenky. Žalobce nabyl emisní povolenky bezúplatně, přičemž s bezúplatným nabytím je spojena povinnost odvést státu daň darovací. Žalobou napadená rozhodnutí proto nemohou být nezákonná.
15. Vysvětlil, že nemohl v dané věci postupovat jiným způsobem, neboť by porušil § 8 odst. 2 daňového řádu. Darovací daň by se totiž některých obdarovaných týkala a některých, mezi které by spadali i výrobci elektřiny, nikoli.
16. Žalovaný navrhl soudu, aby žaloby zamítl.
17. Žalovaný v doplnění vyjádření ze dne 10. 11. 2017 poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č.j. 1 Afs 6/2013-184. Uvedl, že v návaznosti na jmenované rozhodnutí požádal Ministerstvo životního prostředí o informaci týkající se celkového počtu bezúplatně přidělených emisních povolenek. Upřesnil, že žalobci bylo

v daném období přiděleno celkem 676 295 emisních povolenek, a proto je 10 % hranicí 67 629 emisních povolenek. Žalobci bylo v roce 2011 zdaněno daní darovací celkem 23 202 emisních povolenek a v roce 2012 celkem 22 999 emisních povolenek. Počet zdaněných povolenek tedy nepřesáhl hranici 10 %, a tudíž není v rozporu s požadavky směrnice 2003/87/ES.

18. Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č.j. 6 Afs 307/2016-39.

III.

Obsah správního spisu

19. Dne 22. 3. 2011 podal žalobce řádné přiznání k dani darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek v roce 2011. Dle řádku 125 je hodnotou bezúplatně nabytých emisních povolenek po odpočtu hodnoty osvobozených bezúplatně nabytých emisních povolenek částka ve výši 8.046.056,- Kč, přičemž správce daně vycházel z průměrné ceny emisní povolenky k 28. 2. 2011 ve výši 349,84,- Kč. Platebním výměrem ze dne 21. 6. 2012, č.j. 342953/12/001966106476 byla žalobci vyměřena daň darovací ve výši 2.574.750,- Kč.
20. Dne 20. 3. 2012 podal žalobce řádné přiznání k dani darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek v roce 2012. Dle řádku 125 je hodnotou bezúplatně nabytých emisních povolenek po odpočtu hodnoty osvobozených bezúplatně nabytých emisních povolenek částka ve výši 4.641.018,- Kč, přičemž správce daně vycházel z průměrné ceny emisní povolenky k 28. 2. 2012 ve výši 201,79,- Kč. Platebním výměrem ze dne 21. 6. 2012, č.j. 344442/12/001966106476 byla žalobci vyměřena daň darovací ve výši 1.485.137,- Kč.
21. Dne 28. 11. 2012 podal žalobce dodatečné přiznání k dani darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek v roce 2011, jelikož daň byla vyměřena v rozporu s právními předpisy. Dle žalobce měla být daň vyměřena ve výši 0,- Kč, a proto mu vznikl přeplatek ve výši 2.574.750,- Kč.
22. Současně dne 28. 11. 2012 podal žalobce dodatečné přiznání k dani darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek v roce 2012, jelikož daň byla vyměřena v rozporu s právními předpisy. Dle žalobce měla být daň vyměřena ve výši 0,- Kč, a proto mu vznikl přeplatek ve výši 1.485.137,- Kč.
23. Dne 7. 8. 2013 vydal správce daně dva dodatečné platební výměry na daň darovací č.j. 4251104/13/2001-24402-106476 a č.j. 4252010/13/2001-24402-106476, kterými doměřil daň ve výši 0,- Kč za bezúplatné nabytí emisních povolenek žalobcem v roce 2011 a ve výši 0,- Kč za bezúplatné nabytí emisních povolenek žalobcem v roce 2012. Správce daně v odůvodnění dodatečných platebních výměrů uvedl, že zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek není v rozporu s právem EU, zejména s čl. 10 směrnice 2003/87/ES, ani s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s čl. 11 odst. 5 Listiny. Konstatoval, že Ministerstvo životního prostředí pouze zveřejňuje průměrnou tržní hodnotu emisní povolenky, nicméně ji neurčuje. Průměrnou tržní hodnotou se přitom rozumí výsledek statistického vyhodnocování realizovaných tržních cen. Směrnice 2003/87/ES zároveň ponechává členským státům možnost stanovit předmět, základ a sazbu majetkových daní, včetně daně darovací. Správce daně dále poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, ve kterém dospěl Ústavní soud k závěru, že ustanovení zákona o trojdani neodporují ústavnímu pořádku.

24. Proti dodatečným platebním výměrům ze dne 7. 8. 2013 podal žalobce odvolání, jejichž obsah je obdobný podaným žalobám.
25. Žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 27. 1. 2014, č.j. 1609/14/5000-14401-701836 a č.j. 1610/14/5000-14401-701836 žalovaný odvolání žalobce zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. V odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předmětem daně je bezúplatné nabytí majetku, přičemž zdanění nelze označit za platbu za emisní povolenky. Daná právní úprava je dle něj v souladu se směrnicí 2003/87/ES a neporušuje zákaz diskriminace, neboť dani darovací jsou podrobeni všichni provozovatelé zařízení, které k 1. 1. 2005 či později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s emisními povolenkami, pouze spalování paliv výrobcem elektřiny. Konstatoval, že čl. 10c směrnice 2003/87/ES v dané věci nelze aplikovat. Žalovaný ke stanovení průměrné tržní ceny emisní povolenky odkázal na § 7a zákona o trojdani a uvedl, že zveřejněná průměrná cena je pro finanční orgány závazná, tržní hodnota přitom je hodnota obchodovaná na tuzemské či zahraniční burze či na jiném veřejném trhu a není vázána jen na trh v České republice. Povinnost a pravomoc zveřejnit tržní hodnotu mělo Ministerstvo životního prostředí dle § 16 odst. 1 písm. j) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon č. 695/2004 Sb.“), které na svých stránkách zveřejnilo způsob určení průměrné ceny emisní povolenky k 28. 2. 2011, resp. k 28. 2. 2012. Žalovaný odkázal na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 týkající se pravomoci Ministerstva životního prostředí dle § 7a odst. 2 zákona o trojdani a na četnou judikaturu Soudního dvora EU ohledně přidělování emisních povolenek zdarma dle čl. 10 směrnice 2003/87/ES. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného nejsou ustanovení zákona o trojdani v rozporu s právem EU, nepřisvědčil ani použití doktríny přímého účinku směrnice.
26. Ze sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 7. 2015, č.j. 22895/15/5100-31461-701836, jenž předložil žalovaný ke svému vyjádření ze dne 10. 11. 2017, vyplývá, že všem zařízením v České republice bylo za období 2008-2012 přiděleno 433 908 189 emisních povolenek. Přílohou sdělení byl rozpis provozovaných zařízení a jejich bezplatné alokace povolenek, ze kterého soud zjistil, že žalobci bylo za období 2008-2012 přiděleno celkem 676 295 emisních povolenek (na Teplárnu Náchod každý rok 128 404 povolenek, tj. 5 x 128 404 povolenek, a na Teplárnu Králův Dvůr každý rok 6 855 povolenek, tj. 5 x 6 855 povolenek).

IV.

Posouzení žalob

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
28. Na základě podaných žalob přezkoumal Městský soud v Praze napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
29. Žaloby nejsou důvodné.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

31. Podle § 6 odst. 8 zákona o trojdani předmětem daně darovací je bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012 pro výrobu elektřiny v zařízení, které k 1. lednu 2005 nebo později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv (dále jen „bezúplatně nabytá povolenka“) výrobcem elektřiny.
32. Podle § 7a odst. 1 zákona o trojdani základem daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek je průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku vynásobená počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok.
33. Podle § 7a odst. 2 zákona o trojdani průměrnou tržní hodnotu povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup.
34. Podle § 14a zákona o trojdani sazba daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek činí 32 %.
35. Podle čl. 10 věty druhé směrnice 2003/87/ES pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90 % povolenek zdarma.
36. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že právní úprava zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek je v rozporu s čl. 10 směrnice 2003/87/ES. V této souvislosti poukazuje soud na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č.j. 1 Afs 6/2013-184: *„Zavedení daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek (podle § 6 odst. 8, § 7a a § 14a zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí) je v rozporu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, pokud nerespektuje 10 % horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek. Pokud by v dotčeném odvětví (v tomto případě v odvětví energetiky definovaném v souladu s uvedenou směrnicí) dopadlo zdanění na více než 10 % povolenek rozdělených v pětiletém období počínajícím rokem 2008, nebyla by stanovená hranice pro úplatné přidělení emisních povolenek dodržena. V takovém případě by bylo nutno respektovat přímý účinek směrnice 2003/87/ES a zákon o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí v rozsahu, ve kterém podrobuje dani počet povolenek přesahující stanovenou 10 % hranici, neaplikovat.“*.
37. Nejvyšší správní soud k tomu v bodech [53] až [55] odůvodnění citovaného rozhodnutí uvedl následující: *„[53] Z článku 10 směrnice 2003/87/ES i z rozsudku Soudního dvora tak plyne, že přidělení 10 % (počtu) povolenek mohlo být spojeno s určitou formou úplaty. Za úplatu je přitom třeba považovat nejen prodej povolenek za jejich tržní cenu (jak mylně uvažuje stěžovatel), ale také jakýkoliv poplatek související se samotným přidělením povolenky (viz bod 18 rozsudku ve věci ŠKO-ENERGO), tj. i daň darovací, jejíž sazba činí 32 % z tržní hodnoty emisní povolenky. Bylo na členském státu, jakou formu a výši úplaty v případě 10 % emisních povolenek zvolí, či zda ponechá všechny povolenky zadarmo. Stále však musel respektovat požadavek směrnice, aby 90 % povolenek bylo přiděleno v pětiletém období počínajícím rokem 2008 zdarma, tedy bez jakékoliv úplaty. Směrnice umožnila členskému státu zpoplatnit (ať již tržní cenou, či jakýmkoliv poplatkem) 10 % povolenek, nikoliv vybrat částku odpovídající tržní hodnotě 10 % přidělených povolenek. Tohoto výsledku však mohl členský stát dosáhnout prodejem 10 % povolenek. Tento přístup ovšem český zákonodárce nezvolil a pochopitelně ani*

zvolit nemohl, pokud přidělení části povolenek "zpoplatnil" až v průběhu pětiletého období počínajícího rokem 2008, pro které v Národním alokačním plánu stanovil, že všechny povolenky (s výjimkou případně nespotřebovaných zbývajících povolenek z rezervy pro nové účastníky) budou rozděleny zdarma. [54] Zcela nepřipadná je v tomto kontextu argumentace stěžovatele, že zpoplatněno bylo pouze 32 % každé zdaněné povolenky, a zbylých 68 % zdaněné povolenky bylo přiděleno zdarma. Stěžovatel tak simuluje situaci, kdy bylo méně než 10 % povolenek 100 % zdaněno, tj. jakoby prodáno za tržní cenu. Zdaněnou povolenku ovšem nelze dělit na část zpoplatněnou a část přidělenou zdarma. Rozhodující je, zda bylo reálně možno získat 90 % z počtu povolenek bez jakékoliv úplaty, resp. bez nutnosti následně uhradit darovací daň. Není přitom relevantní posuzovat, zda byla celková státem vybraná částka větší či menší nežli 10 % tržní hodnoty rozdělených povolenek. [55] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dani darovací mohlo být podrobena pouze 10 % (kusů) přidělených povolenek v dotčeném odvětví.“

38. Dále v bodě [81] rozhodnutí uvedl, že „V případě článku 10 směrnice 2003/87/ES byla jednoznačně splněna první a třetí podmínka přímého účinku, tedy uplynutí lhůty pro implementaci a transpozici směrnice a neuložení povinností jednotlivci její přímou aplikací. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že zároveň byl naplněn i předpoklad přesnosti a bezpodmínečnosti předmětného ustanovení. Článek 10 totiž jednoznačně stanovil povinnost členských států rozdělit alespoň 90 % emisních povolenek zdarma, a contrario umožnil 10 % povolenek přidělit za úplatu. Byl tak stanoven bezpodmínečný cíl, kterého musely členské státy v rámci svého uvážení při implementaci směrnice dosáhnout. Tento cíl byl ještě konkretizován Soudním dvorem v odpovědi na předběžnou otázku zdejšího soudu tak, že 10 % hranici je třeba posoudit v rámci dotčeného odvětví, v nyní posuzovaném případě v odvětví energetiky.“
39. Nejvyšší správní soud nakonec konstatoval v bodě [85] rozhodnutí následující: „Při respektování zásady rovnosti je proto nutno dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek (v případě, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci odvětví energetiky) posuzovat individuálně, tedy samostatně u každého dotčeného subjektu. Stěžovatel bude muset zjistit celkový počet povolenek přidělených žalobkyni v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud bylo žalobkyni zdaněno více než 10 % přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 směrnice 2003/87/ES. Tento případně zjištěný rozdíl na uhrazené dani však nemůže státu náležet.“
40. Tedy zdanění bezúplatného nabytí emisních povolenek darovací daní dle § 6 odst. 8, § 7a a § 14a zákona o trojdani je opatřením, které je v souladu s čl. 10 směrnice 2003/87/ES, avšak za podmínky, že respektuje požadavek dané směrnice, aby 90 % emisních povolenek bylo přiděleno zdarma (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č.j. 6 Afs 307/2016-39 nebo ze dne 9. 8. 2017, č.j. 1 Afs 346/2016-54). Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu jsou zcela aplikovatelné i na danou věc.
41. Žalobci bylo v pětiletém období od 2008 do 2012 přiděleno celkem 676 295 emisních povolenek, což vyplývá ze sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 7. 2015. Daný údaj současně odpovídá počtu emisních povolenek přidělených žalobci dle Přílohy 2 k nařízení vlády č. 80/2008 Sb., o Národním alokačním plánu pro obchodovací období roků 2008 – 2012. Darovací dani mohlo být podrobena maximálně 10 % emisních povolenek, které žalobce v období od 2008 do 2012 bezúplatně nabyt. Tedy, v případě žalobce mohlo být zdaněno darovací daní maximálně 67 629 kusů emisních povolenek. Ze správního spisu vyplývá, že za rok 2011 byla žalobci vyměřena 32 % darovací daň ve výši

2.574.750,- Kč. Za rok 2011 byly zdaněny emisní povolenky v hodnotě 8.046.056,- Kč, tudíž žalobci bylo zdaněno celkem 23 202 kusů emisních povolenek. Dále za rok 2012 byla žalobci vyměřena 32 % darovací daň ve výši 1.485.137,- Kč. Za rok 2012 byly zdaněny emisní povolenky v hodnotě 4.641.018,- Kč, tudíž žalobci bylo zdaněno celkem 22 999 kusů emisních povolenek. Celkem tedy bylo žalobci za období od 2008 do 2012 zdaněno darovací daní celkem 46 201 kusů emisních povolenek. Počet zdaněných emisních povolenek tak respektuje požadavek čl. 10 směrnice 2003/87/ES, neboť nepřesahuje stanovenou hranici 10 %. Správní orgány proto správně v dané věci aplikovaly zákonnou úpravu obsaženou v § 6 odst. 8, § 7a a § 14a zákona o trojdani.

42. Soud nepřistoupil k předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru, zdali je třeba článek 10 směrnice 2003/87/ES vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací, neboť tak již učinil Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 18. 12. 2013, čj. 1 As 6/2013-46. Přičemž druhý senát Soudního dvora v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, ŠKO-ENERGO, C-43/14, odpověděl na předběžnou otázku takto: *"Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10 % horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud."*
43. Jak patrně z bodu 42. tohoto rozsudku žalobou napadená rozhodnutí jsou zcela v souladu s právem EU, neboť počet zdaněných emisních povolenek žalobce nepřekročil hranici 10 % z celkového počtu povolenek rozdělených v odvětví energetiky v pětiletém období 2008 až 2012.
44. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že novela o trojdani nenaplnuje podmínky přípustnosti přísnějšího opatření dle čl. 193 SFEU a odkazuje v této souvislosti opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č.j. 1 Afs 6/2013-184, v jehož bodě [40] bylo jednoznačně uvedeno: *„Podle Soudního dvora toto opatření, jehož cílem bylo získat dodatečné příjmy pro provozovatele solárních elektráren, sleduje jiné cíle než směrnice 2003/87/ES, a nelze jej proto považovat za přísnější ochranné opatření ve smyslu článku 193 Smlouvy o fungování EU (viz bod 25 rozsudku).“*
45. Obecné a nikterak nepodložené tvrzení žalobce, že darovací daň velmi zatěžuje jeho hospodářskou situaci, zůstává pouze v obecné rovině a je tudíž nezpůsobilé pro přezkum před správními soudy.
46. Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že stanovení základu daně u emisních povolenek Ministerstvem životního prostředí, je v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 11 odst. 5 Listiny, tj. že *daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*. Soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který v bodě [81] konstatoval, že *„K námitkám navrhovatelů poukazujícím na absenci kompetence Ministerstva životního prostředí v cenové oblasti a s tím související veřejnoprávní podstatu povolenek, která je v rozporu se soukromoprávním charakterem předmětných ustanovení (daň darovací), odkazuje Ústavní soud na podrobné vyjádření Ministerstva financí, se kterým se ztotožňuje. Podle § 7a odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. průměrnou tržní hodnotu povolenky k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 16 odst. 1 písm. j) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách*

obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, Ministerstvo životního prostředí zveřejňuje předpokládanou tržní hodnotu povolenky. Zákon č. 357/1992 Sb. tedy pouze stanoví, že průměrnou tržní hodnotu povolenky zveřejní Ministerstvo životního prostředí, nikoliv však, že Ministerstvo životního prostředí určuje tržní hodnotu povolenky pro daňové účely.“

47. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že Ministerstvo životního prostředí stanoví průměrnou tržní hodnotu emisní povolenky, neboť tržní hodnota je dána samotným vývojem na trhu. Ministerstvo životního prostředí tuto cenu pouze zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup dle § 7a odst. 2 zákona o trojení a dle § 16 odst. 1 písm. j) zákona č. 695/2004 Sb. Soud tedy jako ryze účelovou posoudil námitku žalobce, že výše uvedený způsob zveřejnění je v rozporu se zásadou publikace právních předpisů. Pouhé uveřejnění informace o průměrné tržní hodnotě emisní povolenky totiž nelze považovat za vydání právního předpisu, což vyžaduje splnění zákonem stanovené procedury. Rovněž tak má soud za spekulativní a nedůvodné námitky žalobce, týkající způsobu určení výše tržní hodnoty emisní povolenky, neboť jak uvedeno výše příslušné ministerstvo není oprávněno její výši určit. Dále soud zdůrazňuje, že v odvoláních ze dne 15. 8. 2013 žalobce výslovně uvedl, že výpočet průměrné tržní hodnoty nezpochybňuje. V žalobě tedy byly nově uplatněny námitky nesprávného výpočtu průměrné tržní hodnoty emisní povolenky a zastaralost Metodiky stanovení velikosti darovací daně z emisních povolenek pro výrobce elektřiny v letech 2011 a 2012 vydané Energetickým regulačním úřadem. Soud konstatuje, že tyto námitky byly uplatněny toliko v obecné rovině, žalobce ani neuvedl, jakým konkrétním způsobem jimi mělo dojít ke zkrácení jeho práv. Soud tak rovněž pouze v obecné rovině uvádí, že ohledně výpočtu výše daňové povinnosti za zdaňovací období 2011, 2012 Nejvyšší správní soud v rozhodnutí pod č. j. 1 Afs 6/2013 – 184 ze dne 9. 7. 2015, uvedl, že finanční orgány jsou povinny nejprve zkoumat: *„zda zdanění nabytí emisních povolenek přesáhne hranici 10% všech povolenek přidělených v letech 2008 až 2012, přičemž nad tuto hranici není možné darovací daň vybrat, a v případě dodržení této hranice striktně aplikovat zásadu rovnosti, má Nejvyšší správní soud za to, že jediným způsobem, jak mohly finanční orgány dostát požadavku zákonodárce zdanit nabytí emisních povolenek ve dvou zdaňovacích obdobích, dodržet čl. 10 Směrnice zakazující zdanění povolenek v počtu nad 10%, a dodržet zásadu rovnosti, byl postup, kterým se vydal i žalovaný, tedy v roce 2011 zdanit takový počet emisních povolenek, který odpovídá počtu 5% „zdanitelných povolenek“, jelikož tak je zajištěno, že stejné množství (bez ohledu na cenu povolenek, což jako kritérium odmítl Soudní dvůr Evropské unie ve věci C-43/14), je zdaněno jak v roce 2011, tak i v roce 2012, čímž je plně respektována zásada rovnosti a požadavek zákonodárce danit v obou zdaňovacích obdobích.“* Přičemž jak uvedeno výše žalovaný v dané věci dodržel v čl. 10 směrnice 2003/87/ES stanovenou hranici 10 % pro přidělení emisních povolenek za úplatu, což soud v bodě 41. tohoto rozsudku ověřil.
48. Soud nesdílí ani námitku žalobce o nepřiléhavosti aplikace nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 na danou věc. Byť se Ústavní soud v uvedeném nálezu zabýval z podstatné části odvozy za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření, soud se v bodě 46. tohoto rozsudku, shodně jako Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2017, č.j. 6 Afs 307/2016-39, zcela ztotožnil s výše uvedenými právními závěry obsaženými v nálezu, jež jsou pro posuzovanou věc relevantní. Městský soud v Praze tak nemá žádný důvod se od výše uvedených právních závěrů v dané věci odchýlit.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Lze tak uzavřít, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodné žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2018

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu